

[Justitsministeren.]

svarede udvalget, at den foreslåede straffebestemmelse efter hans opfattelse er for ubestemt til at være egnet som lovgrundlag. Rigsadvokaten ville dog finde det formålstjenligt, at der blev foretaget en analyse af de sager, statsadvokat Grell havde anført. Jeg kan her henvise til udvalgets betænkning — det er nr. 604 fra 1971 — side 34-35.

Efter at ågerudvalget havde afgivet sin betænkning, blev statsadvokat Grell i juni 1971 bedt om at foretage en sådan analyse. Sammen med statsadvokatfuldmægtig Rørbæk Pedersen udarbejdede han derefter den rapport, som blev afleveret til justitsministeriet i november 1971.

Rapporten indeholder en gennemgang og analyse af en række større sager om bedrageri, underslæb og mandatsvig. Rapporten indeholder endvidere betragtninger og konklusioner på grundlag af de analyserede sager.

De dele af rapporten, der indeholder generelle betragtninger og konklusioner, er blevet offentliggjort i forbindelse med mit svar på et spørgsmål fra folketingets retsudvalg.

Derimod finder jeg fortsat, at jeg ikke kan lade gennemgangen af de konkrete sager offentliggøre, og jeg må derfor beklage, at rapporten tilsyneladende er kommet dele af pressen i hænde.

For det første er der grund til at fremhæve, at rapporten også refererer sluttede forhold, altså sager, hvor politiet har haft mistanke om et strafbart forhold, men hvor mistanken ikke har kunnet bevises. Det må vel være klart, at sådanne mistanker ikke egner sig til offentliggørelse.

Men selv i de tilfælde, hvor domfældelse er sket, vil det kunne virke urimeligt nu at offentliggøre sagens oplysninger. Mange af sagerne ligger jo adskillige år tilbage i tiden, og i nogle tilfælde vedrører de afdøde personer. Hertil kommer, at der i flere tilfælde om de implicerede personer er anvendt sammenfattende karakteristikker som f. eks. „konstant været impliceret i lovovertrædelser“, „bestandig skyet legal virksomhed“, „ejendomssvindler“ osv.

Endvidere indeholder rapporten indgående beskrivelser af forskellige personers økonomiske forhold. Herunder omtales også personer, der intet dadelværdigt har begået. Det har i flere tilfælde været nødvendigt ret

udførligt at gøre rede for de forretningsmæssige og personlige forudsætninger hos de personer, der i sagerne har optrådt som ofre for tvivlsomme økonomiske transaktioner. Disse personer har et naturligt krav på, at deres privatliv ikke prisdages offentligheden.

Om rapportens indhold og opbygning kan jeg i øvrigt sige, at undersøgelserne er begrænset til en ret snæver kreds af personer. Denne personkreds har til gengæld i flere tilfælde kunnet følges helt tilbage fra omkring 1950. Herved er der skabt mulighed for at få et billede af det indbyrdes samarbejde og de anvendte metoder.

Rapporten indledes med en gennemgang af den redegørelse, som daværende politiadvokat Skander Madsen afgav i 1956 om forholdene vedrørende erhvervelse og administration af nogle københavnske ejendomme. De personer og de metoder, der er omtalt i Skander Madsens redegørelse, har nær forbindelse med statsadvokat Grells undersøgelser.

Herefter gennemgås i en række kapitler de enkelte undersøgte sager. Disse kapitler er bygget lidt forskelligt op. I nogle kapitler har man i tidsfølge gennemgået de sager, en enkelt person har været indblandet i, og således nærmest givet hans livsløb.

Andre kapitler er bygget op omkring visse ejendomme, der særlig har været genstand for kredsens transaktioner. Blandt sådanne ejendomme kan jeg nævne Vognmandsmarken, hvis skiftende skæbne bliver gennemgået, og også Ryttergårdsprojektet i Farum og sommerhusbebyggelsen på Vestamager.

Andre kapitler er nærmest koncentreret om gennemgangen af enkelte retssager. Således bliver blandt andet dommen over Glindemann m. fl. grundigt gennemgået.

Rapportens konklusioner af disse undersøgelser er som nævnt allerede offentliggjort. Kort fortalt går de ud på, at der gennem en længere årrække har eksisteret en kreds af personer, som systematisk har drevet en forretningsvirksomhed, der enten er direkte ulovlig eller dog samfundsmæssig uacceptabel. Kredsen er delt i to grupper. Den ene gruppe udfører selv de angribelige dispositioner og lægger navn til. Den anden gruppe finansierer dispositionerne og opnår derved en betydelig del af gevinsten. Mellem disse to grupper — men undertiden som deltagere i transaktionerne eller i finansierin-